

[Søren Andersen.]

end fradragene ved den nuværende form for fradragsregler, idet man ikke har taget hensyn til skatten, og når fradragene begynder så tidligt som foreslået, så de faktisk virker endogså under beløbene på de 1.000 og 1.500 kr., ja, så er det da ganske givet ud fra et opsparingsmæssigt synspunkt en uheldig form, denne ydelse har fået.

Jeg har endvidere sagt, at ud fra et socialt synspunkt rammer man heller ikke helt rigtigt, fordi boligproblemet her spiller ind, problemet, om man bor i en tilskudsberettiget lejlighed eller ikke, og også de organisationer, som jeg tidligere har nævnt, har udtalt, at her burde man have sat ind.

Jeg føjede så til, at vi må vel have været i tidnød, og det er i det hele taget min tro, at hvis ikke ministeren havde engageret sig så stærkt, som tilfældet var, kunne vi have løst spørgsmålet på en heldigere og bedre måde. Samtidig har jeg sagt, at på det tidspunkt, da tillægspensionens beløb bliver af en sådan størrelse, at det vejer til over for pensionstillægget — vil være en klækkelig del deraf — vil det efter min mening være rimeligt, at man indarbejder pensionstillægget i folkepensionens grundbeløb, for ellers vil man kun have de ubehagelige virkninger tilbage.

Jeg synes også, jeg har ret til at nævne, at der har manglet sammenhæng og perspektiv i denne sags behandling, for det varede jo længe, inden udvalget om tjenestemændenes forhold blev nedsat, og man vil vel heller ikke benægte, at dette udvalg, på trods af at det har siddet i 1 år — eller er det 2 år? — har bestilt temmelig lidt og ikke er nået ret langt. Jeg er glad for det tilsagn, finansministeren har givet her, for det er da givet, at både i forbindelse med tillægspensionen og i forbindelse med folkepensionen er der et problem angående tjenestemændenes placering.

Men selv om jeg nævner disse ting, skal de altså ikke forhindre, at vi fra venstres side med glæde noterer os den milepæl, vi er nået til ved ophævelsen af de nugældende fradragsregler. Det er et betydeligt skridt fremad imod den egentlige og fulde folkepension.

Clara Munck: Jeg har kun et par enkelte bemærkninger i anledning af den højtærede socialministers indlæg, idet den højtærede socialminister igen begyndte at manuducere mig i lov om pristalsreguleret alderdomsopsparing og alderdomsforsikring. Jeg nævnte ikke loven, som den blev vedtaget i 1956-57. Jeg sagde udtrykkeligt, at tiden mellem dette lovforslags første og anden behandling måtte have skabt en yderligere frygt blandt sparere med hensyn til hensigtsmæssigheden i opsparingen, og det, jeg tænkte på, var altså ikke det foreliggende lovforslag, det var simpelt hen obligationsmarkedet, og det var måske ikke mindst nationalbankdirektørens tale ved sparekassemødet på Nyborg Strand.

Jeg sagde imidlertid også ved førstebehandlingen, at vi kan ikke føle os bundet af, at man i 1956 ikke kunne nå længere i sikring ved indeksopsparing. Dengang havde vi ikke den fulde folkepension, og for os har det været helt naturligt, at nedslag i folkepensionen selvfølgelig ikke burde ramme den gruppe, der mere end nogen anden gruppe i samfundet har været med til at øge opsparingen og i hvert fald har søgt at sikre sig selv bedst muligt i egen alderdom.

Jeg havde egentlig ventet, at den højtærede socialminister ikke igen her fra folketingets talerstol var kørt frem med denne mærkelige form for kapitaliserede værdier, som vi har hørt så meget om i udvalget. I udvalget kunne vi simpelt hen ikke høre om andet, før vi forlangte virkelig at få en slags klar besked, og det nærmeste, vi kom det, var jo, at i året 1985 ville de, der har tegnet indekskontrakter, og de, der fremover beregnes at ville tegne sådanne, beslægtede 100 mill. kr. af det statsbudget, som allerede i dag er oppe på ca. 13 milliarder kr. på et år. Vi ved også godt, at i 1985 er disse 100 mill. kr. i realiteten en dråbe i havet, idet vi allerede nu går ud fra, at udgifterne ved folkepensionen har passeret de 3 milliarder kr. Men uanset dette, uanset at beløbene ikke er større, har vi jo også erklæret os villige til at drøfte, hvorledes de skal finansieres.

Vi har ikke ønsket, som det ærede medlem fru Grethe Philip prøvede at pådutte os, at tage væsentlige midler fra én gruppe i sam-